

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мангера Владислава Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України

м. К и ї в
27 листопада 2019 року
№ 301-1(II)/2019

Справа № 3-283/2019(6822/19)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мойсика Володимира Романовича – головуючого, доповідача,
Лемака Василя Васильовича,
Юровської Галини Валентинівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мангера Владислава Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Мангер В.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають частині першій статті 29,

частині першій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (є неконституційними), положення частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до частини третьої статті 309 Кодексу скарги на інші ухвали слідчого судді оскарженню не підлягають і заперечення проти них можуть бути подані під час підготовчого провадження в суді.

З матеріалів справи вбачається, що ухвалою Шевченківського районного суду міста Києва від 15 лютого 2019 року щодо Мангера В.М. обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою строком до 3 березня 2019 року з визначенням застави. У разі внесення застави на Мангера В.М. покладено такі обов'язки: з'являтися за викликом до слідчого, прокурора або суду за першою вимогою; не відлучатися за межі міста Херсона без дозволу слідчого, прокурора або слідчого судді; повідомляти слідчого, прокурора або суд про зміну місця свого проживання та/або праці; не спілкуватися із свідками та іншими підозрюваними у цьому кримінальному провадженні без дозволу слідчого, прокурора або слідчого судді; здати на зберігання до відповідних органів державної влади свій паспорт громадянина України для виїзду за кордон та/або інші документи, що дають право на виїзд та в'їзд за межі території України; носити електронний засіб контролю (пункти 1–4, 8, 9 частини п'ятої статті 194 Кодексу).

З моменту звільнення з-під варти 15 лютого 2019 року, у зв'язку з внесенням застави, Мангер В.М. вважався таким, до якого застосовано запобіжний захід у вигляді застави з покладенням зазначених обов'язків, передбачених частиною п'ятою статті 194 Кодексу, до 3 березня 2019 року.

Ухвалою Київського апеляційного суду від 4 березня 2019 року ухвалу Шевченківського районного суду міста Києва від 15 лютого 2019 року залишено без змін.

Шевченківський районний суд міста Києва 3 квітня 2019 року розглянув клопотання прокурора про зміну Мангеру В.М. запобіжного заходу у вигляді застави на запобіжний захід у вигляді тримання під вартою строком на 60 діб.

Названий суд ухвалою відмовив у задоволенні цього клопотання, а також поклав на Мангера В.М. ті самі обов'язки, що поклалися на нього його ухвалою від 15 лютого 2019 року, за винятком обов'язку не спілкуватися із свідками та іншими підозрюваними у цьому кримінальному провадженні без дозволу слідчого, прокурора або слідчого судді.

Не погоджуючись із вказаним судовим рішенням, а саме з покладенням на нього зазначених обов'язків, автор клопотання звернувся до Київського апеляційного суду, який ухвалою від 29 липня 2019 року відмовив у відкритті апеляційного провадження.

Верховний Суд у складі колегії суддів Першої палати Касаційного кримінального суду ухвалою від 2 вересня 2019 року відмовив у відкритті касаційного провадження.

Мангер В.М. стверджує, що положення частини третьої статті 309 Кодексу забороняють апеляційне оскарження ухвали слідчого судді, винесеної за наслідками розгляду клопотання про зміну запобіжного заходу, що суперечить положенням частини першої статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, а також зазначає, що оспорювані положення Кодексу не дають можливості оскаржити ухвалу слідчого судді, якою на підозрюваного покладено обов'язки, передбачені частиною п'ятою статті 194 Кодексу, а це суперечить положенням пунктів 3, 8 частини другої статті 129 Основного Закону України та порушує право Мангера В.М. „на свободу та особисту недоторканність“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); у конституційній скарзі зазначаються конкретні

положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що автор клопотання, стверджуючи про неконституційність оспорюваних положень Кодексу, обмежився лише цитуванням норм Конституції України, Кодексу, рішень Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, а також судових рішень, ухвалених у його справі, не вказавши, яким чином порушуються положення Конституції України. Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту Кодексу, посилення на рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень Кодексу не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності положень частини третьої статті 309 Кодексу.

Крім того, аналіз матеріалів справи дає підстави для висновку, що Мангер В.М., обґрунтовуючи неконституційність оспорюваних положень Кодексу, висловлює незгоду із законодавчим регулюванням процесу оскарження ухвали слідчого судді та застосування положень частини третьої статті 309 Кодексу в судових рішеннях у його справі. Однак вирішення питань, пов'язаних зі сферою правозастосування, не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мангера Владислава Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**